

[H. C. Andersen.]

bør fortsætte med at fremskaffe flere, for det er en Kendsgerning, at hvad der meddeles gennem et saadant fortrinligt, levende, naturligt Billedmateriale, fæstnes anderledes stærkt i Hukommelsen end den stillestaaende og mere ufuldkomne Tegning.

Lovforslagets Afsnit III, der omhandler Bevillingens Varighed, skal jeg ikke skænke videre Omtale. Jeg skal indskrænke mig til at udtale min Tilfredshed med Bestemmelsen om, at naar Bevillingshaveren har udnyttet sin Bevilling, som den skal, skal han ogsaa have den forlænget. Det er en Opmuntring for ham til at stræbe efter at have Formaalet for Øje, og det giver efter min Formening den dygtige Leder den Dispositionsfrihed, han nødvendigvis maa have.

Censur og Tilsyn omhandles i Lovens Afsnit IV. Naturligvis maa der udøves Censur med, hvad der forevises. Det kan ikke nægtes — det er i øvrigt bevist adskillige Gange —, at en og anden Sensationsfilm kan paavirke Børns og unge Menneskers Sind og Retsbegreber i uheldig Retning, saa jeg er enig i, at Censur maa der øves over Films, som skal forevises. Men jeg indrømmer, at der er et Par Sætninger i Lovforslagets § 16, 3die Stykke, som jeg egentlig ikke ganske forstaaer, og som jeg synes maa være overflødige. Det betyder dog ikke stort. Der tales om, hvilke Opgaver det i Paragraffen omtalte Tremandsudvalg har at varetage, og dets første Pligt skal herefter være at vejlede Ministeren med Hensyn til, om en Film kan betegnes som oplysende. Jeg har nu den Tiltro til den højtærede Minister og til Ministre i al Almindelighed, at i saa Henseende behøver de dog vist ingen Vejledning; hvis det ikke slaar til, er jeg tilbøjelig til at ændre mit Syn paa Ministre lidt. Naa, men hvis Ministeren ikke har noget at indvende mod, at dette Punktum findes, saa skal jeg heller ikke have noget at indvende derimod.

Til Afsnit VI, Bevillingsafgiften, har jeg intet at bemærke. Den er vel ikke større end, at den kan bæres, uden at Bevillingshaveren generes deraf, naar han da ellers forstaaer at lede sit Teater.

Det er med Tilfredshed, jeg har bemærket, at man i Folketinget er enedes med Ministeren om at lade de to sidste Stykker i § 7 udgaa. Der taltes her om Oprettelse af en Filmscentral og en Bevillingshaverforening med tvungen Indmeldelsespligt. Jeg forstaaer godt Tanken deri, at gøre voré hjemlige Bevillingshavere stærke nok til at trodse Kapitalmagten,

især den udenlandske, der sætter store Kræfter ind paa at erobre vort Filmsmarked. Jeg mener imidlertid, det er rigtigt, at Ministeren har fulgt Udvalget her. Bevillingshaverne kan nok selv uden noget Lovpaabud finde ud af gennem en Sammenslutning og Samarbejde i det hele taget, hvorledes de bedst skal kunne modstaa de eventuelle Stormløb, der maatte blive rettet imod dem.

Det forekammer mig, at Ministeren igennem Lovforslagets Aand og Opbygning i det hele søger at lægge Forpligtelsen og Ansvarret over paa Enkeltpersonen og til Gengæld giver den virkelig dygtige Leder Chansen for at faa et ordentligt Udbytte af sit Arbejde. Jeg tror, dette er absolut rigtigt. En dygtig Teaterleder med Plads til at røre sig, med Chance for rimeligt Udbytte af sit Arbejde og med fuldt Ansvar overfor de Myndigheder, der ikke alene kan give Bevillingen, men ogsaa kan tage den igen, er den bedste Garanti for, at Teatret drives saaledes, at Publikum faar Lejlighed til at se, hvad det har Krav paa at se, noget, der har virkelig kulturel og kunstnerisk Værdi. Det gælder her, at det bedste er ikke for godt. I det hele taget tror jeg, at den højtærede Minister og Udvalget i Folketinget har været heldige med deres Arbejde med dette Lovforslag, og jeg vil derfor slutte med at sige, at vort Parti vil medvirke til, at Forslaget ophøjes til Lov.

Det er mig bekendt, at man fra anden Side vil rejse Krav om, at Lovforslaget skal i Udvalg. Dette skal vi naturligvis ikke modsætte os, men jeg vil gerne tilsige mit Partis Medvirkning til, at Udvalgsbehandlingen bliver saa kort, at man kan faa Lovforslaget gennemført hurtigst muligt.

Henriette Crone: Lovforslaget kommer jo herover til Landstinget enstemmigt vedtaget i Folketinget. Det har selvfølgelig kun kunnet ske ved, at de forskellige Anskuelser har højet sig imod hverandre, og det er mit Haab, at Lovforslaget, naar det forlader Landstinget, maa kunne være lige saa enstemmigt vedtaget, som det var i Folketinget. Jeg havde for øvrigt næret det forfængelige Haab, at vi kunde have undgaaet Udvalgsbehandling; det synes ikke at skulle gaa i Opfyldelse, men jeg udtaler Ønsket om, at denne Udvalgsbehandling maa blive saa kort som muligt.

Maa jeg rette den Forespørgsel til den højtærede Minister, om det er af Hensyn til Censuren, at Biografteatervæsenet er lagt under Justitsministeriet? Thi egentlig fore-